

deraf undskylder man denne Gaardmand, man finder det tilgiveligt, at han har mishandlet Drengen.

Da jeg var i paagældende Egn, mærkede jeg ikke nogen egentlig Harme hos Befolkningen i Nærheden, men selvfølgelig er der Harme ude omkring i Befolkningen. Vestjyden har lidt vanskelig ved at give sin Harme Luft umiddelbart, men der er ingen Tvivl om, at den allerstørste Del af vore Gaardmænd og Husmænd føler det som en Skam at tælle Elementer iblandt sig som denne Gaardmand. Men det er ikke nok, at man siger, at man betragter det som en Skam, nej, vi maa tilvejebringe en virkningsfuld Kontrol og Tilsyn med disse Plejehjem, at slikt ikke kan finde Sted. Ærede Medlemmer, som ere kendte med Forholdene i Sallingland, ville vide, at der er en lille Landsby ved Navn Ejskjær. Der bor en Gaardmand, hvis Dreng, efter at have faaet nogle Lussinger, løber fra ham. Gaardmanden stævner derover Drengens Fader, en lille, bitte Husmand — de kalde ham „Bittemanden“. Han bliver saa dømt til at betale 25 Kr. i Erstatning, 6 Kr. i Bøde til Statskassen, foruden at Drengen skal have sin Løn, i alt 80 Kr., forbrudt. Drengen har ikke kunnet udføre det Arbejde, Gaardmanden har paalagt ham, og da han slog ham for det, sagde han: Dersom du slaar mig mere, saa gaar jeg hjem til Fader og siger det. Saa slog han ham igen, og saa løb Drengen hjem. Saa gik Drengens Fader til Gaardmanden og sagde: Du kan faa Drengen igen, men du ved, at han er syg, at han har Tuberkler, men du skal faa ham, hvis du vil lade være at slaa ham. Det vil han ikke, siger han, jeg vil have Lov til at slaa Drengen. Saa bliver Drengen hjemme. Jeg træffer ham hos en Gaardmand og beder ham drage Strømpen af sin ene Fod. Det viser sig saa, at Foden og Benet ere oversaaede med store Tuberkelknuder, paa Vristen har han to meget store, materiefyldte Tuberkelknuder, og da han drager Strømpen af venstre Fod, viser det sig, at den er omtrent lige saa angreben. Han har Tuberkelknuder paa Haandled og i Underansigt. Han har tidligere været fæstet bort i 2 Aar, og da han sidste Gang blev fæstet bort, blev Bonden gjort opmærksom paa, at det var en syg Dreng, han havde for sig. Da jeg talte med Distriktslæge Linnemann i Skive, sagde han: Den Dreng trænger mere til at være paa Sanatorium end til at have Plads. Men for øvrigt kan det være, at

Forholdet ikke er saa trangt, hvor han er i Øjeblikket, denne Dreng, hvis Fader i Aaret 1907 dømtes til at betale den Gaardmand, som slog Drengen, 25 Kr. i Erstatning og 6 Kr. i Bøde til Statskassen, foruden at Drengen mistede sin Løn, 80 Kr. Det hændte for nogle Dage siden, at en Mand af fin og rig Familie gjorde sig skyldig i en svinagtig Handling overfor nogle Smaapiger. Det er blevet sagt eller skrevet, at det kun drejede sig om en Ubetænksomhed. Det drejer sig om meget mere. Men Mandens Familie erklærer, at han er sindssyg, han er indlagt paa en Nerveklinik, og det er ogsaa nok muligt, at han er det. Men naar henses til den Dom, som er fældet over en lille Husmand i Sallingland, og saa den skaaensomme Maade, hvorpaa først Bønderne, hvis Børn ere blevne uterligt behandlede, derefter Birkedommeren og Justitsministeren efter Forlydende have taget paa denne Sag, er det just ikke nogen absolut Tillid til vor Retspleje eller til Retfærdighedens Udøvelse gennem den, man finder udtrykt.

Jeg vil gerne i Forbindelse med min Omtale af den mangelfulde Kontrol, der er med Plejebørns Anbringelse, tillade mig med nogle Ord at dvæle ved den Maade, hvorpaa man i en Række af vore Opdragelsesanstalter anbringer Dreng og Piger. Det er meget almindeligt — det gælder saaledes Opdragelsesanstalterne Landerupgaard, Flakkebjerg, Godhavn, Hebron og Holsteinsminde —, at man anbringer Dreng og Piger, der ere fyldte 14—15 Aar, omkring hos Egnens Bønder. Det forekommer mig nu allerede, at det er en stor Fejl, at man anbringer dem i selve Omegnen, thi det kan ikke undgaas, at Drengene og Pigerne lide under Opholdet. De ere kendte. Det er en Dreng fra Flakkebjerg, hedder det, det er en Pige fra Hebron, det er en Dreng fra Godhavn, det er en Dreng fra Landerupgaard. Der er et Forhold her, som jeg tror er i højeste Grad dadelværdigt, naar henses til det, der bør være Opgaven ved Opdragelsen af disse Børn, og det er det, at man har ikke nogen Tillid til dem fra Opdragelsesanstaltens Side. Den Løn, de tjene, faa de ikke selv, den skal indbetales til Forstanderen. De Dreng og Piger have aldrig Penge. I Sammenligning med deres Kammerater i Landsbyen føle de sig lidt til en Side. Og de faa det ogsaa at mærke, de ere egentlig som en Slags spedalske. Adskillige af dem faa ganske vist gode Pladser, men mange af dem blive